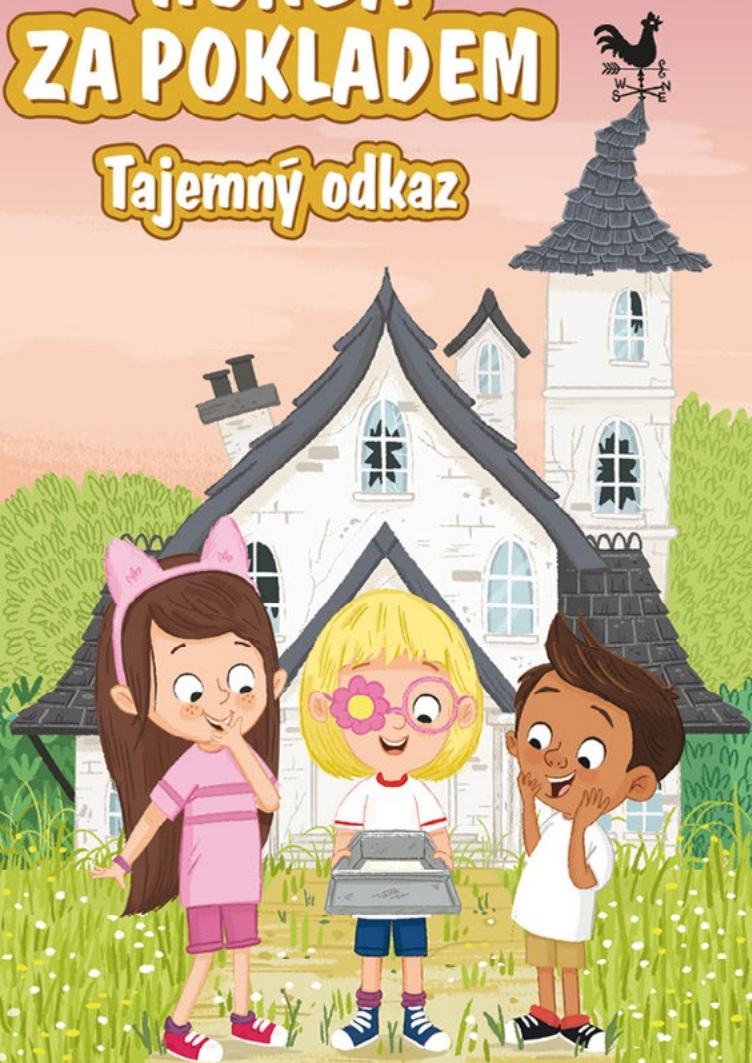


HONBA ZA POKLADEM

Tajemný odkaz



Dori Hillestad Butlerová

FRAGMENT

Honba za pokladem Tajemný odkaz

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dori Hillestad Butlerová
Honba za pokladem – Tajemný odkaz – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

HONBA ZA POKLADEM

Tajemný odkaz

Dori Hillestad Butlerová

FRAGMENT

*Pro Evaline P., která se mě tak mile zeptala,
jestli bych někdy nechtěla napsat knížku
o holčičce, která nosí pásku přes oko. Jsem moc
ráda, že jsme se tenkrát u tebe ve škole potkaly.
A děkuji ti (a tvým rodičům), že sis přečetla
tento rukopis a pomohla mi doladit detaily.*

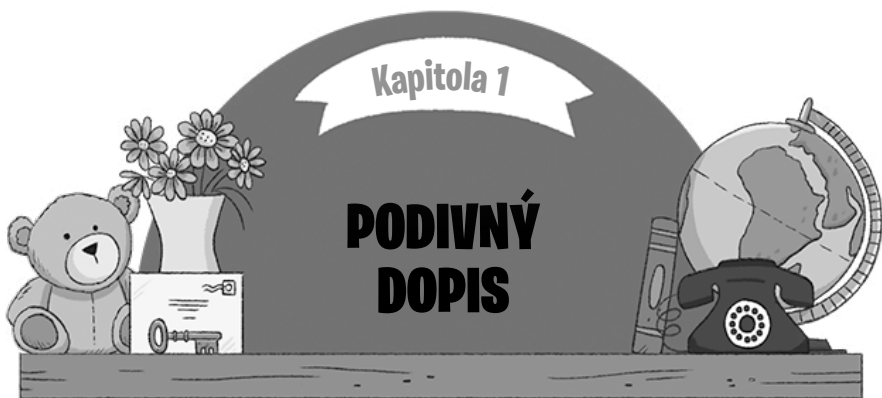
DHB

Pro mámu a tátu

TB

Kapitola 1

PODIVNÝ DOPIS



Marly uslyšela zvonek u dveří, ale zůstala sedět na pohovce. Nejlepší kamarádka Aubrey se jí na začátku léta odstěhovala do Chicaga, takže moc dobře věděla, že ať už zvonil kdokoliv, nepřišel za ní. Taky se jí nechtělo vypínat audioknihu, kterou právě poslouchala. Zrovna teď, když byla tak blízko k tomu zjistit pravdu o Samu Westingovi.

„Můžeš otevřít, zlatíčko?“ zavolala z kuchyně Marlina maminka, která zrovna pekla chléb pro dobročinné účely, jako

každou třetí středu v měsíci. Marly jí někdy pomáhala, ale dnes se jí nechtělo.

Nechtělo se jí ani jít ke dveřím, a tak zesílila hlasitost audioknihy a předstírala, že neslyší.

Zvonek znovu zařinčel.

„Prosím tě, Marly. Mám ruce od těsta,“ naléhala maminka a zvedla ruce.

Marly si povzdechla. Táta šel na nákup a Nick s Noahem byli v bazénu. Zastavila přehrávání a odvěkla se ke dveřím.

„To bude nejspíš Ellen. Říkala, že mi dneska přiveze nějakou práci,“ prohlásila maminka a následovala dceru ke dveřím. V rukou při tom hnětla těsto. Pracovala jako účetní a Ellen byla její šéfová.

Marly se podívala přes úzké okno vedle dveří a uviděla neznámého muže s kudrnatými vlasy, jak stojí na verandě. Měl na sobě modrou košili, olivově šedé kalhoty a v rukou držel obálku.

„To není Ellen,“ oznámila.

„Ne? A kdo tedy?“ Maminka šla k oknu.

Marly pokrčila rameny a otevřela dveře. Když ji muž uviděl, trochu se zarazil a pak rychle obrátil pozornost na maminku.

„Marly Deaverová?“ zeptal se.

„Ne, tohle je Marly,“ naklonila hlavu k dceři.

„Aha,“ zamrkal překvapeně. „No, tahle obálka je pro ni,“ prohlásil, jako kdyby nestála přímo před ním. Marly už ale byla



zvyklá. Dospělí se totiž neradi dívali do očí dětem s klapkou přes oko.

Maminka měla ruce od těsta, a tak dotyčný rychle podal obálku holčičce. Jakmile si ji od něj vzala, otočil se a spěchal pryč.

„Co to je?“ zeptala se Marly, když dopis otočila. Nebyla na něm zpáteční adresa ani známka, jen její jméno velkými písmeny: MARLENA MARIE DEAVEROVÁ.

„Promiňte?“ volala maminka na muže. „Co to má znamenat?“ Neodpověděl. Ani se neohlédl, nastoupil do červeného auta, jehož motor nechal celou dobu běžet, a odjel.



Marly roztrhla obálku a vytáhla dopis. Vypadalo to jako psaní, které běžně dostávají dospělí, a ne skoro devítiletá holčička. Četla text nahlas a maminka se jí dívala přes rameno:

Vážená slečno Deaverová,

*prosím dostavte se do kanceláře slečny Stelly
Lovelaceové na 120 Downtown Plaza v pondělí
24. června v 10 hodin dopoledne ke čtení závěti
pana Harryho Summerlinga. Dejte mi laskavě
vědět v případě, že se nebudete moci zúčastnit.*

S vřelým pozdravem,

Stella Lovelaceová

právní zástupce

„No páni,“ podivila se maminka. „Nevěděla jsem, že pan Summerling odešel.“

„Cože?“ vyjekla Marly. Když dospělí říkali „odešel“, měli tím na mysli „zemřel“. „Jak víš, že... Odešel?“ Pan Summerling byl soused od vedle. Byl sice starý, ale ne zas tolik.

Všichni v Sandfordu ho znali, protože si s sebou všude brával detektor kovu. Neustále totiž hledal zakopaný poklad. Byl také

vrátným v místní knihovně, ale minulý rok z práce odešel, aby se mohl svému koníčku věnovat naplno. Nikdo ale nevěděl, jestli někdy něco našel. Když jste se ho zeptali, zasněně se podíval do dálky a pravil: „Není všechno zlato, co se třpytí“. „Jestli bude jeho závěť číst právní zástupce, pak musel zemřít,“ prohlásila maminka. „To je škoda. Byl to milý pán. Zvláštní, ale milý.“

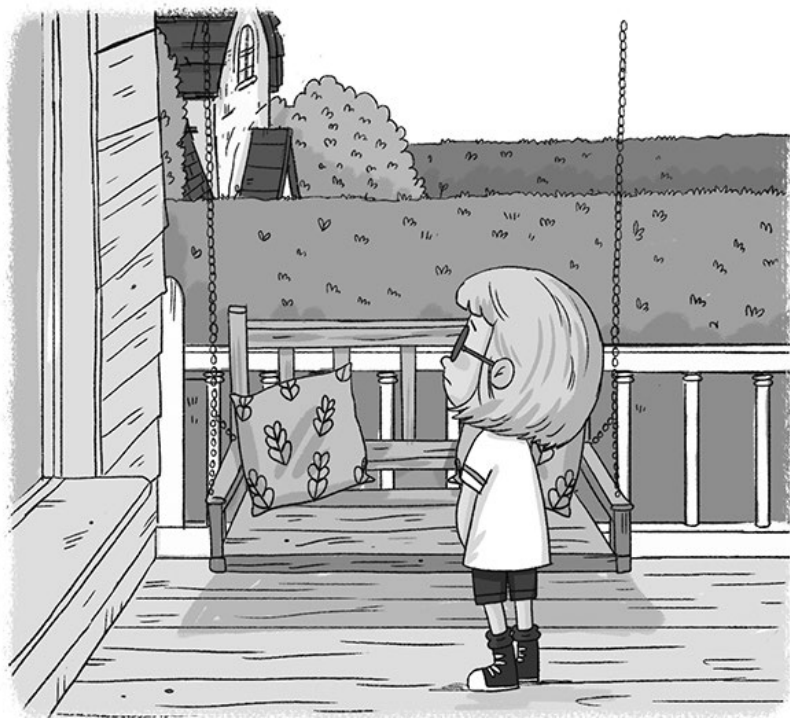


„To jo,“ dodala Marly. Nevěděla, co víc by řekla. Až do teď neznala nikoho, kdo zemřel.

Podívala se na sousední dům. Nebyl moc vidět, protože zahrady rozděloval vysoký živý plot. Nad zelení vyčnívala vybledlá žlutá

vězička, která bez pana Summerlinga vypadala prázdně, možná dokonce i trochu smutně.

„Jestli tahle slečna Lovelaceová chce, abys tam byla, když bude číst závěť pana Summerlinga, tak ti musel něco odkázat,“ podotkla maminka.



„Mně?“ ožila Marly. „Co by mi odkazoval?“
„To je dobrá otázka,“ pravila maminka.



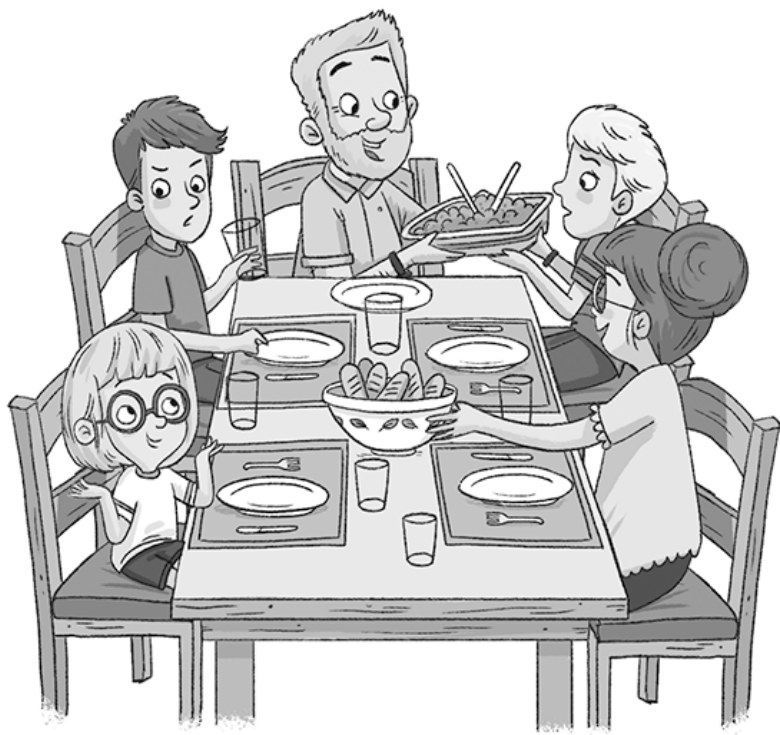
„Já to nechápu,“ prohlásil Nick u večeře.
„Proč pan Summerling odkázal něco Marly,
a nás vynechal?“

„Jo,“ dodal Noah a podal tatínkovi mísu
s těstovinami. „Je to pěkně nefér.“

Nick a Noah byli dvojčata, ale vůbec byste
to na nich nepoznali. Nick měl hnědé vlasy
po mámě a Noah světlé po tátovi. Byli o čtyři
roky starší a chodili do osmé třídy.

„Asi mě měl radši než vás,“ Marly pokrčila
rameny. Nestávalo se často, že by měla něco,
co její bratři ne.

Musela pořád myslet na to, co jí mohl pan
Summerling zanechat. Byly to peníze? Nebo
zakopaný poklad? A proč jí vůbec něco
odkazoval?



Byl milý, to ano. Koupil si od ní sladkosti a balicí papír, když pomáhala prodávat na školní sbírce. Někdy jí dával peníze za to, že mu zametla chodník. Jednou jí dokonce věnoval starý detektor kovů, když vyklízel garáž. Jenže pořád to byl jen milý sused, a ne někdo, kdo by vám něco odkázal, až zemře.